

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργίου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὕπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαΐου 1898

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 20

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 145]

Οὕτω διενεοῖτο ὥθουσα τὸ ἀμχιζιδίον τῆς ἡ φορτώνουσα αὐτὸ καὶ παρατηροῦσα τὰς συντρόφους τῆς ἐργαζομένης μετὰ εὐστροφίας ἦν ἐξήλευεν· ἀλλ' αἶφνης εἶδε τὴν Τριανταφυλλίαν, ἣτις συνῆπτε νῆμά τι, πίπτουσαν παρὰ τὴν γείτονά τῆς· κραυγὴ μεγάλη ἐξερράγη καὶ ταυτοχρόνως τὸ πᾶν ἐσταμάτησε. Τὸν πάταγον δὲ τῶν μηχανῶν, τοὺς μυκηθμούς, τὰς δονήσεις, τοὺς κλονισμούς τοῦ ἐδάφους, τῶν τοίχων καὶ τῶν ὑάλων διεδέξατο σιωπὴ νεκρικὴ, διακοπεῖσα ὑπὸ κλαυθμοῦ παιδικοῦ.

«ὦ! πό! πό! μανούλα μου.»

Παῖδες, κορασίδες, πάντες ὤρμησαν καὶ ἡ Πετρίνα ἐπραξεν ὅ τι καὶ οἱ ἄλλοι, παρὰ τὰς κραυγὰς τοῦ Κοπάνου, ὅστις ὠρύετο:

«Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἐσταμάτησαν ἡ σουθελές μου!

Ἦδη ἡ Τριανταφυλλία εἶχεν ἀνεγερθῇ, πάντες ἐσπευσαν περὶ αὐτὴν ἀποπνίγοντές την.

«Τί ἔχει;

Αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη·

«Ἐσπασα τὸ χέρι μου.

Ἦτο δὲ τὸ πρόσωπόν τῆς ὠχρόν, τὰ χεῖλη τῆς ἄχρᾳ ἔτρεμον, καὶ σταγόνες αἵματος ἐπιπτον ἀπὸ τῆς τετραυματισμένης χειρὸς τῆς εἰς τὸ σανίδωμα.

Ἀλλὰ γενομένης ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὗρεθῇ ὅτι δύο μόνον δάκτυλοι εἶχον τραυματισθῇ, ἴσως δὲ μάλιστα εἰς μόνου εἶχε συνθλιβῇ ἡ ἰσχυρῶς μωλωπισθῇ.

Τότε ὁ Κόπανος ὅστις κατὰ τὴν πρώτην ὁρμὴν ἐφάνη συμπαθῶν, κατελήφθη ὑπ' ὀργῆς καὶ διεσκόρπισε τοὺς περικυκλῶντας τὴν Τριανταφυλλίαν.

«Θὰ μ' ἀδειάσετε, λέγω ἐγώ, τὴ γωνιά; Δὲν εἶνε τίποτε!

— Καὶ βέβαια δὲν ἦταν τίποτε, ὅταν ἔσπασες τὸν κόπανό σου», ἐψιθύρισε φωνὴ τις.

Ἦρεύνει τίς εἶχε τολμήσῃ νὰ

ἐκφέρῃ τὴν ἀσεβῇ ταύτην σκέψιν, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον νὰ βεβαιωθῇ τίποτε ἐν τῷ σωρῷ ἐκείνῳ. Τότε δὲ ἐκραύγασεν ἰσχυρώτερον:

«Ἀδειάσετε μὲν τὴ γωνιά!»

Βραδέως ἀπεχωρίσθησαν καὶ ἡ Πετρίνα ὡς αἱ ἄλλαι ἐμελλε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ ἀμαξιδίον τῆς, ὅτε ὁ Κόπανος προσεκάλεσεν αὐτήν.

«Ἐ! τοῦ λόγου σου, ἡ νεοφερμένη, ἔλα ἐδῶ γλήγορα.

Προσῆλθε δειλῶς, ἐρωτῶσα ἑαυτήν κατὰ τί ἦτο μᾶλλον ἔνοχος τῶν ἄλλων, αἵτινες εἶχον ἐγκαταλίπῃ τὴν ἐργασίαν των· ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ λόγος περὶ τιμωρίας.

«Νὰ το πᾶς τοῦτο ἐδῶ τὸ κτήνος ἔς τοῦ διευθυντοῦ, εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν.

— Καὶ γιατί τάχα με λές κτήνος; ἀνεφώνησεν ἡ Τριανταφυλλία· διότι εἶχεν ἦδη ἐπαναληφθῇ ὁ πάταγος τῶν μηχανῶν.

— Γιατί πῆγες σὰν ζῶν κ' ἐπιάσθηκες.

— Καὶ τί φταίω ἐγώ;

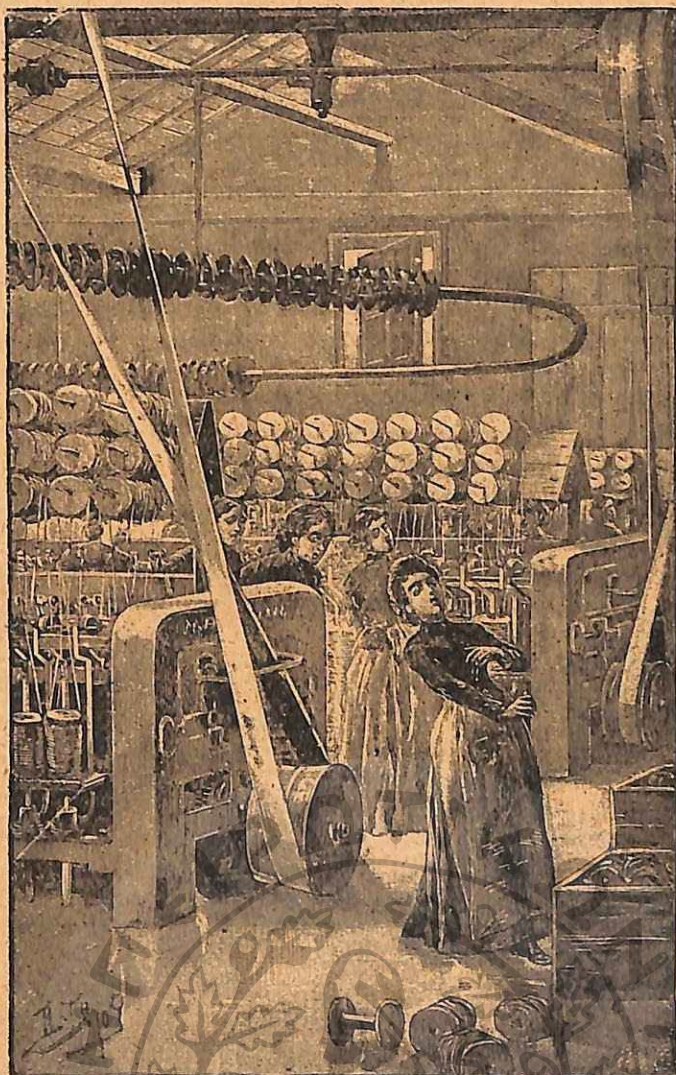
— Φταῖς βέβαια.

Ἄλλ' ὅμως ἐπραύνη καὶ τη εἶπε· «Πονεῖς;»

— Ὅχι πάρα πολύ.

— Λοιπόν, δρόμον·

Ἐξῆλθον ἀμφοτέραι, ἡ δὲ Τριαντα-

«Εἶδε τὴν Τριανταφυλλίαν πίπτουσαν» (Σελ. 153, στήλ. α'.)

φυλλία εἶχε τὴν τετραυματισμένην χεῖρά της, τὴν ἀριστεράν, ἐν τῇ δεξιᾷ.

«Θέλεις ν' ἀκκουμπήσης ἀπάνω μου; ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα.

— Εὐχαριστῶ· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, εἰμπορῶ νὰ περπατήσω.

— Τότε δὲν θ' ἦνε τίποτε, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

«Δέν το ἔξέρομε· ποτὲ δὲν πονεῖ κα-

νείς την πρώτη μέρα, αργότερα έρχονται οι πόνοι.

— Καί πώς το έπαθες;

— Καί 'γώ δέν το κατάλαβα' έγλί-στροφα.

— Θα ήσο φαίνεται κουρασμένη, εί-πεν ή Πετρίνα συλλογιζομένη έαυτήν.

— Πάντα, όταν είνε κανείς κουρασμέ-νος, σακατεύεται. Το πρωί είνε κανείς πιό ζωηρός και έχει τον νουν του. Τι θα είπῃ τώρα ή θεία Ζηνοβία;

— 'Αφ' ου δέν πταίσεις σύ.

— 'Η κυρούλα μου θα το πιστέψῃ ότι δέν είνε δικό μου το φταίξιμο' αλλά ή θεία Ζηνοβία θα είπῃ πώς το έκανα για να μή δουλεύω.

— 'Ας την να λέγῃ.

— 'Αν σου φαίνεται διασκέδασις να ακούς».

Καθ' οδόν οι απαντώντες εργάται εκράτουν αὐτάς και τας ήρώτων. Οί μὲν φκτειρον τήν Τριανταφυλλιάν, ἀλλ' οί πλείστοί την ήκουον μετ' ἀδιαφορίας, ὡς συνηθισμένοι εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ διανοούμενοι ὅτι τοῦτο οὕτω πως συμβαίνει.

Τραυματίζεται τις ὅπως ἀσθενεῖ, έχει τύχην ἢ δέν έχει. Ἐκαστος μετ' ἑαυτὴν σι-νείον του, σήμερον σύ, αὐριον ἐγώ. Τι-νὲς δὲ δυσηρεστοῦντο.

«Πότε θα μας σακατέψουν ὅλους;

— Προτιμᾷς νὰ φοβήσῃς τῆς πείνας;»

Ἦλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυ-νοῦ κείμενον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ἐργο-στασίου, συμπεριειλημμένον ἐν μεγάλῳ οἰκοδομητικῷ πλινθοκτίστῳ ἐκ πλίνθων ἐστρωμένων κυανῶν καὶ ῥοδοχρόων, ἐνθα πάντα τὰ ἄλλα γραφεῖα ἦσαν συνηγμένα. Ἀλλ' ἐν ᾧ ταῦτα, καὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κ. Βουλφράν, οὐδὲν εἶ-χον τὸ ἰδιάζον, τὸ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς τὴν ἤρχετο τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Ἐξετέλεσε τὸ προσταχθὲν καὶ ἐξή-γαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς συλλογῆς ὅλην πραγμάτων ἀλλοκότων, συρίκτραν ἐκ λεπτοκαρπού, ἀστραγάλους, κύβον, τεμάχιον ὁποῦ γλυκυρρίζης, τρία πεντά-λεπτα καὶ μικρὸν κάτοπτρον ἐκ ψευδα-ργύρου.

Ἦρπασεν ἐκεῖνος τὸ κάτοπτρον καὶ ἀνεφώνησεν:

«Ἦμουν βέβαιος ὅτι ἐν ᾧ σὺ ἐκύττα-ζες 'ς τὸν καθρέπτην σου, σοῦ ἔσπασε κανὲν νῆμα, ἢ ἀτρακτός σου ἐσταμάτησε καὶ ἠθέλησες νὰ κερδίσῃς τὴν ὥραν που ἔχασες, καὶ νά.

«Δὲν ἐκτύπησθῃς 'ς τὸν καθρέπτην μου.

— Ὅλες εἰσθε ἓνα πρᾶγμα. Καὶ τώρα τί ἔχεις;

— Δὲν 'ξέρω. Ἐκτύπησα τὰ δάκτυ-λά μου.

— Καὶ τί θέλεις νὰ τὰ κάμω;

— Ὁ μπάμπας Κόπανος μ' ἔστειλε 'ς ἐσᾶς.»

Ὁ Ταλουέλ εἶχε στραφῇ πρὸς τὴν Πετρίναν.

«Καὶ σὺ τί ἔχεις;

— Ἐγὼ δέν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκτεταραγμένη ἐκ τῆς ὠμότητος ταύτης.

— Τότε...;

— Τῆς εἶπεν ὁ Κόπανος νὰ με φέρῃ 'ς ἐσᾶς, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά, συμπλη-ροῦσα τὴν φράσιν τοῦ Ταλουέλ.

— Ἄ! πρέπει νὰ σε πᾶγουν' λοι-πὸν τότε ἄς σε πάγῃ 'ς τοῦ ἱατροῦ 'Ρυ-σόν' ἀλλὰ τὸ ξεύρεις! Ὅθι κάμω ἀνα-κρίσεις καὶ ἂν λέγῃς ψεύματα, ποῦ θά μου πᾶς!»

Ἐλάλει μετὰ τοιούτων κραυγῶν, ὡς ἀντήχουν αἱ ὕαλοι τῆς σκιάδος καὶ θά ἤκουοντο εἰς πάντα τὰ γραφεῖα.

Ἐν ᾧ δ' ἔμελλον νὰ ἐξεέλθωσιν, εἶδον ἐρχόμενον τὸν κ. Βουλφράν' ἐβάδιζε μετὰ προσοχῆς στηρίζων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ προθύρου.

«Τί τρέχει, Ταλουέλ;

— Τίποτε, κύριε, ἓνα κορίτσι ἀπὸ τῆς καλαμίστρης ἐκτύπησε τὸ χέρι του.

— Ποῦ εἶνε;

— Ἐδῶ εἶμαι, κύριε Βουλφράν, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἐπανερχομένη πρὸς αὐτόν.

— Δὲν εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ἐγγόνης τῆς Φραγκίσκας; εἶπε.

— Μάλιστα, κύριε Βουλφράν, ἐγὼ εἶμαι, ἡ Τριανταφυλλιά.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, διότι οἱ τραχεῖς λόγοι εἶχον συμπίεσιν τὴν καρδίαν της καὶ ὁ συμπαθητικὸς τόνος μεθ' οὗ αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις εἶχον ῥηθῇ εἰς αὐ-τήν, τὴν ἀνεκούφιζε.

«Τί ἔχεις, κορίτσι μου;

— Ἦθελα νὰ δέσω ἓνα νῆμα καὶ ἐγλίστρησα, δὲν εἰξεύρω πῶς τὸ χέρι μου ἐπιάσθη καὶ μου ἐζουλίσθησαν δύο δάκτυλα... μου φαίνεται.

— Πονεῖς πολὺ;

— Ὁχι τόσο πολὺ.

— Τότε λοιπὸν διατὶ κλαίεις;

— Γιατὶ εἶς δέν με κάνετε ἄνω κάτω. Ὁ Ταλουέλ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

«Εἰμπορεῖς νὰ περιπατῇς; ἤρωτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— ὦ! μάλιστα, κύριε Βουλφράν.

— Γρήγορα πῆγαινε σπῖτι σας' θά σου στείλωμεν τὸν ἱατρὸν 'Ρυσόν.»

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Ταλουέλ.

«Γράψε, εἶπε, πρὸς τὸν ἱατρὸν 'Ρυ-σόν νὰ πεταχθῇ ἀμέσως εἰς τῆς Φραγκίσκας' νὰ ὑπογραμμίσῃς τὴν λέξιν «ἀμέσως» καὶ νὰ προσθέσῃς «τραῦμα ἐπέτρεπον.»

Ἐπανελθὼν δὲ πρὸς τὴν Τριανταφυλλιάν, εἶπε:

— Ὁχι τόσο πολὺ.

— Τότε λοιπὸν διατὶ κλαίεις;

— Γιατὶ εἶς δέν με κάνετε ἄνω κάτω. Ὁ Ταλουέλ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

«Εἰμπορεῖς νὰ περιπατῇς; ἤρωτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— ὦ! μάλιστα, κύριε Βουλφράν.

— Γρήγορα πῆγαινε σπῖτι σας' θά σου στείλωμεν τὸν ἱατρὸν 'Ρυσόν.»

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Ταλουέλ.

«Γράψε, εἶπε, πρὸς τὸν ἱατρὸν 'Ρυ-σόν νὰ πεταχθῇ ἀμέσως εἰς τῆς Φραγκίσκας' νὰ ὑπογραμμίσῃς τὴν λέξιν «ἀμέσως» καὶ νὰ προσθέσῃς «τραῦμα ἐπέτρεπον.»

Ἐπανελθὼν δὲ πρὸς τὴν Τριανταφυλλιάν, εἶπε:

«Θέλεις νὰ σε συνοδεύσῃ κανείς;

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Βουλφράν, ἔχω μία συντρόφισσά μου.

— Πῆγαινε, κόρη μου, καὶ εἰπέ εἰς τὴν μάμμη σου ὅτι θά πληρωθῇς.»

Τώρα ἡ Πετρίνα εἶχε διαθέσιν νὰ κλαύσῃ' ἀλλ' ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Ταλουέλ ἀντέστη εἰς ἑαυτήν. Μόνον δὲ ἀφ' οὗ διήλθον τὰς αὐλὰς διὰ νὰ ἐξεέλθωσιν ἐφανερώσει τὴν συγκίνησιν της.

«Εἶνε καλὸς ὁ κύριος Βουλφράν.

— Ὅθι κάμω ἀνακρίσεις καὶ ἂν λέγῃς ψεύματα, ποῦ θά μου πᾶς!»

Ἐλάλει μετὰ τοιούτων κραυγῶν, ὡς ἀντήχουν αἱ ὕαλοι τῆς σκιάδος καὶ θά ἤκουοντο εἰς πάντα τὰ γραφεῖα.

Ἐν ᾧ δ' ἔμελλον νὰ ἐξεέλθωσιν, εἶδον ἐρχόμενον τὸν κ. Βουλφράν' ἐβάδιζε μετὰ προσοχῆς στηρίζων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ προθύρου.

«Τί τρέχει, Ταλουέλ;

— Τίποτε, κύριε, ἓνα κορίτσι ἀπὸ τῆς καλαμίστρης ἐκτύπησε τὸ χέρι του.

— Ποῦ εἶνε;

— Ἐδῶ εἶμαι, κύριε Βουλφράν, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἐπανερχομένη πρὸς αὐτόν.

— Δὲν εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ἐγγόνης τῆς Φραγκίσκας; εἶπε.

— Μάλιστα, κύριε Βουλφράν, ἐγὼ εἶμαι, ἡ Τριανταφυλλιά.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, διότι οἱ τραχεῖς λόγοι εἶχον συμπίεσιν τὴν καρδίαν της καὶ ὁ συμπαθητικὸς τόνος μεθ' οὗ αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις εἶχον ῥηθῇ εἰς αὐ-τήν, τὴν ἀνεκούφιζε.

«Τί ἔχεις, κορίτσι μου;

— Ἦθελα νὰ δέσω ἓνα νῆμα καὶ ἐγλίστρησα, δὲν εἰξεύρω πῶς τὸ χέρι μου ἐπιάσθη καὶ μου ἐζουλίσθησαν δύο δάκτυλα... μου φαίνεται.

— Πονεῖς πολὺ;

— Ὁχι τόσο πολὺ.

— Τότε λοιπὸν διατὶ κλαίεις;

— Γιατὶ εἶς δέν με κάνετε ἄνω κάτω. Ὁ Ταλουέλ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

«Εἰμπορεῖς νὰ περιπατῇς; ἤρωτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— ὦ! μάλιστα, κύριε Βουλφράν.

— Γρήγορα πῆγαινε σπῖτι σας' θά σου στείλωμεν τὸν ἱατρὸν 'Ρυσόν.»

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Ταλουέλ.

«Γράψε, εἶπε, πρὸς τὸν ἱατρὸν 'Ρυ-σόν νὰ πεταχθῇ ἀμέσως εἰς τῆς Φραγκίσκας' νὰ ὑπογραμμίσῃς τὴν λέξιν «ἀμέσως» καὶ νὰ προσθέσῃς «τραῦμα ἐπέτρεπον.»

Ἐπανελθὼν δὲ πρὸς τὴν Τριανταφυλλιάν, εἶπε:

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Παπαρούνα κοκκινίζει καὶ φαντάζ' ὅσο μπορεί.

Ὅποιος δέν τινε γνωρίζει κατὶ θαῦμα τὴν θαρρεῖ.

Μόλις λίγο ἀέρα πάρει δέν χωρεῖ μετ' ἑς τὰ σπαρτά.

Μὲ περήφανο καμάρι δῶθε κείθε χαιρετᾷ.

Τὸ παιδάκι ποῦ τὴν βλέπει λέγει με συλλογισμό:

Νὰ τῆς ἀποδώσω πρέπει τοῦτο τὸν χαιρετισμό.

Καὶ ἀφοῦ με κοντογνεύει ἄς ὑπάγω πιὸ σιμά:

Γνωριμία με γυρεύει— Τέτοιο πρᾶγμα με τιμᾷ

Μιὰ καὶ δυὸ τινε σιμῶνει— τὴν ἀπάτην ἐννοεῖ:

Τὴν περὶφάνεια τῆς γυμνώνει τῶν ἀνέμων ἢ πνοῇ.

Κι' ἀπ' τὸ τόσο τὸ στολίδι, τὸ καμάρι τὸ πολὺ,

βρίσκει μόνον ἓνα σκουπίδι με μιὰν ἀδεια κεφαλῇ!

Σὰν τὴν παπαρούνα 'μοιάζουν τὰ περήφανα παιδιὰ

που ζητοῦν νὰ τα θαυμάζουν δίχως γνῶσι καὶ καρδιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΦΙΛΟΠΟΝΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

Εἰς χωρὶκὸς ἐσηκώνετο πρῶτ' πρῶτ' καὶ ἐπήγαινε εἰς τὸν ἀγρόν του' ὄργω-νεν αὐτὸν μετ' ἄροτρον του, ὁ ἰδρὼς ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του καὶ ἔσταζεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Εἰς πύθηκος ἐζήλευσε' ἤκουε νὰ ἐπαι-νοῦν τὸν χωρὶκὸν διὰ τὴν φιλοπονίαν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τον μιμηθῇ. Εὗρεν ὄγ-κωδὴ κορμὸν δένδρου, τὸν σῦρει ἀπ' ἐδῶ, τὸν κυλίει ἀπ' ἐκεῖ, τὸν κινεῖ καὶ τὸν στρέφει, καὶ τόσον κοπιᾷ ὥστε ὁ ἰδρὼς τρέχει ποτάμι ἀπὸ τὸ σῶμά του.

Ἀλλ' ἡ ἐλπίς του δέν ἐπραγματο-ποιήθη' κανεὶς δέν τον ἐπαινεῖ.

— Δύσκολη ἦτο ἡ ἐργασία σου, κουμ-πάρε;

— ὦ, ναί, πολὺ δύσκολη.

— Ἀλλ' εἰς τί ὠφέλησε;

— Εἰς τίποτε.

Μόνον τὴν χρήσιμον ἐργασίαν ἐπαι-νοῦμεν, ὄχι τὴν ἀχρηστον.

[Κατὰ τὸν διάσημον Ρώσον μυθογράφον ΚΡΙΛΩΦ].

ΕΛΕΝΗ

— Λυπούμεθα πολὺ, δεσποινίς, ἀλλὰ παίζομεν μόνον με πρόσωπα τῆς κοινῆς νικῆς μας τάξεως.

χῆς τὴν ἀδελφούλαν του καὶ ἐξεπλήρου προθύμως τὰς θελήσεις της.

Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν λύπην του ὅτε μετὰ ἑξ μῆνας ἦλθεν εἰς τὸ κτήμα τοῦ Ἀλτάνη κύριός τις μετὰ τοῦ ἱερέως ζητῶν τὴν Λενιώ ἐκ μέρους τοῦ θείου της, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρός της, ὅστις διέμεγεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Οἱ δύο ἀδελφοί, ἀπὸ εἰκασταίας ἀποχωρισθέντες, εἶχον ἐλαχίστας σχέσεις, ἤρχοντο δὲ ν' ἀνταλλάσσωσιν ἕκαστον ἔτος βραχυτάτας ἐπιστολάς. «Πῶς εἶσαι; Χρειάζεσαι τίποτε νὰ σε βοηθήσω;» ἐκ μέρους τοῦ τραπεζίτου καὶ «Εὐχαριστῶ· ἡ γῆ καὶ τὰ χέρια μου δουλεύουν καλὰ» ἐκ μέρους τοῦ κτηματίου.

— Καλὰ, ἔλεγε κατὰ νοῦν ὁ τραπεζίτης καὶ δὲν ἀνησύχει πλέον.

Τὸ ἔτος ὅμως ἐκεῖνο δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν, πληροφορηθεὶς δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ἔγραψεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτὴν του νὰ φροντίσῃ νὰ τῷ ἀποστείλῃ ἀμέσως τὴν ἀνεψιάν του· ἔμελλε δὲ νὰ ἀνταμείψῃ καὶ τοὺς φροντίσαντες ἕως τότε περὶ αὐτῆς.

Ὁ Ἀλτάνης καὶ ἡ σύζυγός του ἀκούσαντες ταῦτα προσεῖδον ἀλλήλους μετ' ἀφάτου λύπης. . . Οὐδέποτε εἶχον φαντασθῇ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ στερηθῶσι τὴν θετὴν των θυγατέρα.

— Ἀφ' οὗ εἶνε διὰ τὸ καλὸν τῆς μικρᾶς, δὲν εἴμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἀλλοιῶς, εἶπεν ὁ Ἀλτάνης. Ἀνταμοιβὴ ὅμως δὲν παίρνομε. Ἡμεῖς δὲν ἐπῆραμε τὸ κορίτσι ἀπὸ συμφέρον.

— Ὅπως θέλετε, εἶπεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ τραπεζίτου.

— Καὶ πότε θὰ μας τὴν πάρετε; εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ κτηματίου ἐναγκαλιζομένη μετὰ δακρύων τὸ κοράσιον.

— Τώρα ἀμέσως· τὸ ἀτμόπλοιον διὰ τὴν Ἀλεξανδρείαν ἀναχωρεῖ μεθαύριον· μόλις προφθάνομεν.

— Ἀχ! Θεέ μου, πόσον γρήγορα! Ἀπελπισία κατεῖχε πάντας· ἡ Λενιώ ἐξέβαλλεν ἰσχυρὰς κραυγὰς:

— Δὲν θέλω νὰ πάγω· θέλω νὰ μείνω μετὰ τὸν Πολυχρόνη! ἀνέκραξε κραυγὴν ἀπὸ τῶν ἐπίπλων πάσῃ δυνάμει.

— Ἀκουσε, Λενιώ, εἶπεν ὁ μικρὸς Πολυχρόνης· ἀκουσε τί διατάσσει ὁ θεὸς σου. Ἐγὼ ἂν μεγαλώσω, θὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρω εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ κοράσιον ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἀμαξάν, νεαρὸς κύων προσέδραμε καὶ ἐσχίριε περὶ τὴν Λενιώ.

— Μαῦρε μου, καλὲ μου Μαῦρε! ἔλεγε τὸ κοράσιον ἀσπαζόμενον αὐτόν· ὦ, ἀφῆστέ με νὰ τον πάρω μαζί μου.

— Ἀς εἶνε· πόσα κάμνει; ἠρώτησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ τραπεζίτου.

— Τίποτε, κύριε· τὸν δίδομε εὐχαρίστως εἰς τὴν ἀγαπημένην μικρούλα μας.

— Πᾶρ' τον, Λενιώ, εἶπε καὶ ὁ περίλυπος Πολυχρόνης· σὲ γνωρίζει ὅσο

κ' ἐμένα καὶ θὰ σου ἐνθυμίζῃ τὸ κτήμα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Μαῦρος ἐπλεεν εἰς Ἀλεξανδρείαν μετὰ τῆς μικρᾶς του κυρίας, καὶ οἱ δύο ὁμοίως μετὰ τινα ἔτη ἐπανῆλθον διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ εἰς Ἀθήνας ὅπου ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη ὁριστικῶς ὁ πᾶμπλουτος τραπεζίτης.

Ὁ Μαῦρος μετωνομάσθη ἐπὶ τὸ ἀριστοκρατικώτερον ἀγγλιστὶ Μπλάκ, ἡ Λενιώ ἔγινε δεσποινὴς Ἑλένη, ἐλθισμὸν δὲ παντελῶς καὶ τὸ κτήμα καὶ τοὺς φίλους τῶν δυστυχῶν της ἡμερῶν.

Εἰς τὸ δνεῖρόν της δὲ ἡ κόρη ἐπανεδλεπε τὸν μεγαλόσωμον κύνα θωπεύοντα παιδίον τι ὁμοιάζον πρὸς τὸν Πολυχρόνην.

— Ἐγὼ ἔχω μνημονικόν, ἐφαίνετο ὡς νὰ τη ἔλεγεν ὁ κύων· δὲν ὁμοιάζω σέ.

— Δὲν ἔχεις διάθεσι σήμερα, Ἑλένη.

— Ἐκοιμήθηκα ἄσχημα, καλὴ μου φίλη, ἔχω κεφαλαλγίαν. . .

Ἡ δεσποινὴς Καραῖα καὶ φίλαι τινὲς αὐτῆς ἐγευματίζον εἰς τὸν κήπον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς παιδαγωγού.

Ὁ Μπλάκ περιεφέρετο περίξ τῆς τραπέζης, λαμβάνων γλύκισμα παρὰ τῆς μιᾶς, ἡ τεμάχιον ζαχαρέως παρ' ἄλλης, ἔτρωγε δὲ ταῦτα ἀταράχως ὡς κύων συνειθισμένος εἰς τοιαύτας ἀπολαύσεις.

Ἐξαφνα ἀνῶρθωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ κιγκλίδωμα κινῶν τὴν οὐρὰν καὶ γαυγίζων με ἐκφρασιν χαρᾶς.

— Τί ἔχει ὁ Μπλάκ;

Ἡ Ἑλένη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀνηγέρθη, τὸ δὲ βλέμμα της προσηλώθη μετὰ προσοχῆς πρὸς τὴν δεινδοστοιχίαν.

— Πολυχρόνη! ἀνέκραξε.

Ἐνεγνώρισεν ὅτι ὁ ἔφηβος τὸν ὅποιον ὁ Μπλάκ ὑπεδέχετο μετὰ τῆς χαρᾶς ἦτο ἐκεῖνος τὸν ὅποιον συνήνησε χθές, ἦτο ὁ σύντροφος τῶν παιδικῶν της χρόνων.

Ἐτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὰς ἐπιφωνήσεις τῆς παιδαγωγού καὶ τοὺς συγκρατουμένους γέλωτας τῶν συντρόφων της.

— Πολυχρόνη μου, καλὲ μου Πολυχρόνη, ἄχ! πόσον εὐχαριστημένη εἶμαι πού σε βλέπω.

— Λενιώ. . . δεσποινὴς. . . ἐψέλιζεν ὁ δυστυχὴς Πολυχρόνης τεταραγμένος.

— Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τί γίνονται;

Ὁ Πολυχρόνης ἐκυψε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ συμφορὰ εἶχε πλήξῃ καὶ αὐτὸν ὅπως ἄλλοτε τὴν Λενιώ. Δύο τρία ἔτη ἀφορίας κατέστρεψαν τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας των· ἔπειτα ἐπῆλθον ἀσθένειαι καὶ οἱ δύο γονεῖς του ἀπέθανον ἥτο ὀρφανός.

Κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως τῆς κωμοπόλεως, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπως εὐρηθῇ θείον τινα, ἔφερε δὲ καὶ συστατικὴν

ἐπιστολὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν κ. Καραῖαν.

Ἀλλὰ οὐδὲ νὰ σκεφθῇ κἂν ν' ἀποταθῇ εἰς τὸσον ἰσχυρὸν πρόσωπον ἐτόλμα τὸ δυστυχὲς παιδίον. Πολὺ περισσότερον εἰς τὴν μικράν του φίλην ἐλπίζον ἦλθεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ τραπεζίτου καὶ ἠρώτησε μετ' ἀφελείας.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ δεσποινὴς Λενιώ;

Τὸν ἐνέπαιξαν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἠρώτησε καὶ ἀπῆλθε περίλυπος· ἀλλ' ἀπεφάσισε πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα νὰ ἐπανίδῃ μίαν φορὰν ἀκόμη τὴν ἄλλοτε θετὴν ἀδελφὴν του.

— Ἐφάνηκα ἀχάριστη καὶ ἀκατάδεκτη, Πολυχρόνη μου· σὲ παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃς, εἶπεν ἡ Ἑλένη μετ' εἰλικρινοῦς λύπης· θὰ σε παρουσιάσω ἐγὼ μόνη μου εἰς τὸν θεῖόν μου.

Ἡ Ἑλένη ὡδηγήσασα τὸν Πολυχρόνην διὰ μέσου τῶν πολυτελεστάτων δωματίων τοῦ τραπεζίτου ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Σὺ, εἶσαι μικρούλα, τί θέλεις; ποῖον φέρεις μαζί σου;

Ἡ κόρη συγκεκινημένη ἀκόμη διηγήθη εἰς τὸν θεῖόν της τὴν ἱστορίαν τοῦ Πολυχρόνη, μεμφομένη τὸν ἑαυτὸν της διότι τὸν ἐλησμόνησε. . .

— ὦ! αὐτὸ τὸ σφάλμα εἶνε ὀλίγον καὶ ἰδικόν μου, ἔπρεπε νὰ συλλογισθῶ περισσότερον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐφάνησαν τόσοι καλοὶ διὰ σέ. Ἀλλ' ὅ,τι ἔγινε ἔγινε· ἄς ἴδωμεν τώρα τί εἴμπορῶ νὰ κάμω δι' αὐτὸ τὸ παιδί.

Ὁ κ. Καραῖας ἐξήτασε τὸν Πολυχρόνην διὰ νὰ πληροφορηθῇ τί εἴξευρεν, εἰς τί ἦτο ἱκανός.

Ὁ Πολυχρόνης ἀπεκρίθη μετὰ συστολῆς μὲν ἀλλὰ ἄνευ ταραχῆς, ἐνφ' ἡ Ἑλένη στηριζομένη εἰς τὸ ἀνάκλιντρον τοῦ θείου της, τὸν ἐνεθάρρυνε διὰ μειδιάματος.

Ὁ Πολυχρόνης εἶνε τώρα ὁ πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ κ. Καραῖα, ἡ δὲ Ἑλένη δὲν ἔχει πλέον τὴν ἄλλοτε περιφρόνησιν της πρὸς ἕνα ὑπάλληλον τοῦ θείου της, διότι ἀναγγέλλεται ὁ προσεχὴς γάμος αὐτῆς μετὰ τοῦ Πολυχρόνη.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Εὐπνὰ παιδιὰ προσέχουνε
τὰ λόγια πού λαλοῦνε
ὁσοῦν νὰ τα μετροῦνε.
Κι' ἂν τίποτε δὲν ἔχουνε,
τῆς προκοπῆς νὰ ποῦνε,
καλλίτερα σιωποῦνε.

2.

Πράγματ' αὐτὰ δὲν ταιριάζει
νὰ τὰ κάμῃ τὸ παιδί,
μῆτε μὲ τὸν νοῦ τα βάσει
μῆτε στέκει νὰ τα ἰδῇ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΕΙΣ ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος καὶ αἱ φωναὶ πού ἀκούονται εἰς τὸ λιβάδι;

Τὰ τρία ἑξαδέλφια παίζουν.

Μὲ τὴν σειρὰν γίνονται τὰ δύο παιδιὰ ἄλογα καὶ τὸ ἕνα ἀμαξᾶς. Καὶ τρέχουν, μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια. Τὰ ἄλογα μαζί καὶ τὰ δύο ἔχουν τέσσαρα πόδια· καὶ ὅμως σύρουν μιὰ χαρὰ τ' ἀμαξάκι.

Τώρα ἄλογα εἶνε ὁ Μελέτης καὶ ἡ Ἀνθούλα καὶ ἀμαξᾶς ὁ Ἀντώνης.

— Τόπο! νὰ περάσῃ τ' ἀμάξι.

Ἀπὸ τὴν πολλὴν τὴ γρηγοράδα, τὸ ἀμάξι ἐγύρισε καὶ θὰ τον πετάξῃ χάμου τὸν Ἀντώνη. Μὰ αὐτὸς δὲν ἐτρόμαξε, ἰδέτε τον, χαμογελᾷ, ξεύρει πως κι' ἂν πέσῃ δὲν θὰ κτυπήσῃ εἰς πέτρας, θὰ πέσῃ ἐπάνω

εἰς τὸ πρᾶσινον χορτάρι πού εἶνε μαλακὸ σὰν βελούδο.

Ἰστέον· ἀπὸ λίγο τὸ ἕνα ἄλογο θὰ πάγῃ νὰ καθήσῃ μέσα ἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ὁ ἀμαξᾶς θὰ πάγῃ ἐμπρός. Καὶ θὰ τρέχουν πάλι μὲ ζωηρότητα, μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον παίζουν τὰ τρία ἀγαπημένα ἑξαδέλφια εἰς τὸ λιβάδι, κάτω ἀπὸ τὴν δροσερὴν σκιὰ ἐνὸς μεγάλου δένδρου. Τὸ ἀεράκι φυσᾷ καὶ σείει τὰ φύλλα τοῦ δένδρου καὶ τὰ πουλιὰ κελαδοῦν, ὥσάν νὰ λέγουν μὲ τὸ κελαδῆμά τους εἰς τὰ παιδιὰ.

— Τρέχετε, παίζετε, παιδιὰ! εἰσθε καλὰ καὶ ἐπιμελῆ παιδιὰ· μὲ τὸ δίκαιόν σας παίζετε καὶ τρέχετε χαρούμενα!

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, 7ος σελ. 150]

Ο Γιάννακας, όστις παρέστη εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἔτριβε τὰς χεῖράς του ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ἐξαφνα τὸ μέγα ὠρολόγιον παρακειμένης τινὸς ἐκκλησίας ἐκτύπησε τρίς.

Ο Γιάννακας ἀνηγέρθη βιαίως.

— Τρεῖς ἡ ὥρα! ἀνέκραξεν ἀποτόμως ἐμπρός, δουλειά!

Οἱ μικροὶ καπνοδοχοκαθαρισταὶ ἀνέπηδον καὶ ἔλαβον εἰς χεῖρας τὸ κυρτὸν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, τὸ ὅποιον ἔφερον εἰς τὴν ὁσφύν των.

Ο Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα τοὺς ἐμιμήθησαν.

Τότε ἤρχισε τὸ μάθημα τοῦ καθαρισμοῦ.

Τὸ μεγαλύτερον τῶν παιδίων ἐξέβαλε τὰ χονδροειδῆ ὑποδήματά του, κατεβίβασε κάτω τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν σκούφον του διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀσβόλην νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ στόμιον τῆς καπνοδόχης, ὅπου τὸ πῦρ εἶχε σβεσθῇ πρὸ ἱκανῆς ἡδῆ ὥρας. Τὸ παιδίον εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐστίαν, ὃ δὲ Γιάννακας λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ ἀνέσηκωσεν ὥστε ἐξηφανίσθη κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς τῆς καπνοδόχης.

— Ἐπιόσθηκα! εἶπε τὸ παιδίον ἀρπάσαν τὴν πρῶτην ἀρπάγην, ἐκ τῶν ἐμπειρημένων ἐντὸς τῆς καπνοδόχης ὅπως βοηθῶσι τοὺς καπνοδοχοκαθαριστὰς εἰς τὴν ἀναρρίχησίν των ἔπειτα δὲ ἀνυψωθὲν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐξηφανίσθη ἐντελῶς.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ ἦχος τοῦ ξύστρου ξύνοντος τοὺς τοίχους τῆς καπνοδόχης, ἀσβόλη δὲ πολλὴ κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς τέφρας.

Τέλος ἐπανεφάνησαν οἱ πόδες, ἔπειτα αἱ κνήμαι, ἔπειτα ὅλον τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ, ὃ δὲ Γιάννακας σύρας αὐτόν τον ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

Ο Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα προσέβλεπον μετ' ἐκπλήξεως τὸ καταμαυρισμένον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Ἄλλ' ἡ προσήλωσις των δὲν διήρκεσε πολὺ.

— Ἡ σειρά σου τώρα! ἀνέκραξεν ὁ Γιάννακας, δεικνύων τὸν Ἐλευθέρην. Εἶδες πῶς καθαρίζουν νὰ μάθῃς τὸ ἴδιον καὶ σὺ τώρα.

Ο Ἐλευθέρης ἀνερριχῆθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἠκούσθησαν ξυσμοὶ ἄνιστοι, ἔπειτα ἠκούσθη θόρυβος πτώσεως καὶ εἰς τὸ στόμιον τῆς καπνοδόχης ἐφάνησαν ἔξαφνα αἱ κνήμαι.

Ο Γιάννακας τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τον ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἄλλ' εἰς ποῖαν κατὰστασιν!

Τὸ ῥοδόχρουν πρόσωπόν του εἶχε γίνῃ κατάμαυρον ὡς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ τηγανίου. Αἱ χεῖρές του, αἵτινες εἶχον ὁμοίως μαυρίσῃ, εἶχον ἐκδαρῇ τὰ ἐνδύματά του ἀπέπνεον ὁσμὴν καπνιάς. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπροξένουν εἰς αὐτὸν πολὺν πόνον.

Ἐντούτοις ἐφαίνετο ἔχων θάρρος, καὶ εἶπεν ὅτι τὴν προσεχῇ φορὰν θὰ ἐκτελέσῃ καλλίτερα τὸ ἔργον του.

Ἐπειτα ἤλθεν ἡ σειρά τῆς Μυάνας.

Ἡ μικρὰ μαύρη κατὰ τὴν εὐκαμψίαν καὶ εὐκίνησιν ἠδύνατο ν' ἀμιλληθῇ πρὸς τοὺς πιθήκους τῶν δασῶν τῆς γενοθλίου αὐτῆς χώρας.

Ἡ εἰσοδὸς τῆς εἰς τὴν καπνοδόχην ἐξετελέσθη μετ' ἄκρας εὐχερείας, κινήσασα τὸν θαυμασμὸν τῶν μικρῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν ὅτε δὲ ἡ κοραὶς ἀνέγανθη, τὸ μαῦρον πρόσωπόν της ἠκτινοδόλει ἐξ εὐχαριστήσεως.

Μετά τινος ἡμέρας, ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα, κατὰ βάθος γνωρίζοντες πλέον τὴν τέχνην των, μετέβαινον ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Γιάννακα νὰ καθαρίζωσι τὰς καπνοδόχας τῶν πλουσιῶν συνοικιῶν.

Ἀλλὰ μὴν δὲν παρήλθεν ἀπὸ τῆς γνωριμίας των μετὰ τοῦ Γιάννακα καὶ ἀπροσδόκητον γεγονὸς ἐπῆλθε τὸ ὅποιον μετέβαλεν ὁλοσχερῶς τὴν κατὰστασιν τῶν δύο φίλων μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον τὸ ἔτος ἐκεῖνο· οἱ ποταμοὶ κατεβίβαζον ὄγκους πάγου· αἱ κρῆναι μετεβλήθησαν εἰς βράχους κρυσταλλίνοους, ποικίλους καὶ παραδόξων μορφῶν.

Κατὰ τὸ σφοδρὸν ἐκεῖνο ψῦχος δύο δυστυχῇ ὄντα, φοροῦντα ἐνδυμασίαν καπνοδοχοκαθαριστῶν συνεσφίγγοντο τρέμοντα πρὸς ἄλληλα διὰ νὰ θερμανθῶσιν. Οἱ ὀδόντες των συνεκρούοντο, τὰ δὲ χεῖλη των ἦσαν πελιδνά.

— Ἐκαθαρίσαμεν ἕως τώρα ὁ καθένας μας ἀπὸ ἐξῆντα καπνοδόχας, εἶπεν ὁ μικρότερος καπνοδοχοκαθαριστής.

— Μία δεκάρα ἡ καθεμία, κάμνει ἐξῆντα δεκάρες καὶ ἐξῆντα ἡ δικές σου ἐκατὸν εἴκοσι δεκάρες· αὐτὲς πρέπει νὰ τὰς προσθέσωμε εἰς τὰ ἐξῆντα τέσσαρα φράγκα καὶ τὰ ὀγδοῇντα λεπτά που ἐδώκαμε εἰς τὸν Γιάννακα.

— Αὐξάνουν τὰ κεφάλαιά μας, εἶπεν ἡ Μυάνα· ἀλλὰ θὰ ἔχωμε πάντα δουλιὰ; θὰ μας ἔχῃ μαζὶ του ὁ Γιάννακας;

— Ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἰξεύρομε νὰ ζητιανεύωμε.

— Τί πταίωμε ἡμεῖς, ἀφ' οὗ οἱ διαβάται φοβοῦνται τὸ κρύον καὶ δὲν σταματοῦν νὰ βγάλουν τὸ πορτοφόλλι;

— Αὐτὰ δὲν τα πέρνει τ' ἀφεντικὸ· πρέπει νὰ του πᾶμε κατὶ.

Καὶ τὰ δύο παιδιά ἰδόντα δύο κυρίους φοροῦντας γουνωτὸν ἔνδυμα ἀπεχωρί-

σθησαν ταχέως καὶ ἔτειναν πρὸς αὐτοὺς τὰς χεῖρας.

— Ἐλεημοσύνη κάμε, καλέ μου κύριε. Ἄλλ' ὁ Ἐλευθέρης δὲν εἰξευρε νὰ ἐπαίτῃ διὰ τοῦτο ἀντὶ ἐλεημοσύνης ἔλαβε σφοδρὰν ἐκπλήξιν, ἐν ᾧ ἡ Μυάνα ἐπέστρεψε κρατοῦσα θριαμβευτικῶς λευκὸν νόμισμα.

— Ἐνα φράγκο! ἀνέκραξε.

— Καὶ ἐγὼ τίποτε! εἶπε περιλύπως ὁ Ἐλευθέρης.

— Δὲν ἔχεις τύχην, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἐγὼ ἔχω καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

Τὸ φράγκον ἐκεῖνο ἐμελλε νὰ προστεθῇ εἰς τὴν περιουσίαν των· τὰ δύο παιδιά ἦσαν εὐτυχῇ, διότι ἡ ἄγνοια τῆς ἀριθμητικῆς δὲν ἀφινεν εἰς αὐτὰ νὰ ἐννοήσωσι πόσον μακρὰν τοῦ ὀνείρου των ἦσαν.

— Ξεύρεις τί σκέπτομαι; εἶπεν ὁ Ἐλευθέρης.

— Τί πράγμα; εἶπεν ἡ Μυάνα.

— Νά, ἀφ' οὗ ἡ τύχη σου τρέχει ἀπόψε, πρέπει νὰ κάνωμε κατὶ νὰ ἡμερώσωμε τ' ἀφεντικὸ, ἀφ' οὗ ἡμεῖς δὲν θέλομε νὰ κλέπτομε ὅπως τᾶλλα παιδιά...

— Τί νὰ κάμωμε λοιπόν;

— Νὰ πάρωμε εἴκοσι λεπτά ἀπὸ τὸ φράγκο μας καὶ νὰ του ἀγοράσωμε μία μπριζόλα· ξεύρεις πῶς τ' ἀφεντικὸ τὲς ἀγαπᾷ πολὺ· τότε θὰ εἶνε καλὸς μαζὶ μας καὶ θὰ φροντίξῃ νὰ πληθύνῃ τὰ λεπτά που του δίνουμε.

— Καλὰ λέγεις, ἀπεκρίθη ἡ Μυάνα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἓν κρεοπωλεῖον.

— Τί θέλετε; τοὺς ἠρώτησεν εὐσαρκὸς γυνή.

— Μία μπριζόλα, εἶπεν ἡ Μυάνα.

Ο δὲ Ἐλευθέρης ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του εἴκοσι λεπτά, τὰ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ.

— Διὰ τὸν ἑαυτὸ σας τὴν θέλετε τὴν ὠραία αὐτὴ μπριζόλα; ἠρώτησεν ἡ γυνή. Σὰν παράξενον μοῦ φαίνεται νὰ τρέφεσθε μὲ μπριζόλες.

— Ὁχι, τὴν θέλομε διὰ τ' ἀφεντικὸ μας.

— Ἄν πληρώνῃ ἐκεῖνος, πρέπει νὰ το ξέρω.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἡ Μυάνα, ἡμεῖς πληρώνουμε, γιατί θέλομε νὰ τον εὐχαριστήσωμε.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, σὰς τὴν χαρίζω.

Τείνασα δὲ πρὸς τὸν Ἐλευθέρην τὰ εἴκοσι λεπτά, προσέθηκε·

— Πάρε τὰ λεπτά σου.

Τὰ δύο παιδιά εὐχαριστήσαντα θερμῶς τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα ἐξῆλθον κρατοῦντα τὸ κρέας τετυλιγμένον ἐντὸς κιτρίνου χαρτίου.

Σπεύδοντα δὲ τὸ βῆμα διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν των.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

Οὗτος ἔφαγε κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην, ἥτις ἦτο τόσον μαλκκή, ὥστε ἐβουίζετο κανεῖς, ὅπως εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης καὶ δὲν ἐδράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ἐξύπνησεν ἦτο ἀργὰ καὶ ὁ ἥλιος ἔφθανε μέχρι τῆς κλίνης. φωτίζων τὰ παράδοξα πρόσωπα, τὰ ὅποια ἦσαν κεντημένα εἰς τὰ παραπετάσματα. Ὁ Μιχαλὶς ἐτανύετο καὶ δὲν ἔσπευδε νὰ ἐγερθῇ.

Ἐξαφνα κατὶ ἐκινήθη ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς κλίνης, μέγας δὲ κυανοῦς ψιτακὸς κατέβη ἀπὸ τὰ παραπετάσματα, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης καὶ χαιρετίσας τρίς ἐπισήμως εἶπε·

— Σὰς εὐχομαι εὐσεβάτως καλὴν ἡμέραν, καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας ἀναγγείλω ἐκ μέρους τοῦ αὐθέντου καὶ κυρίου μου τοῦ μεγάλου μάγου Φουριμπούνδου, ὅτι περιμένει τὸν κύριον Μιχαλὶν εἰς τὴν ἀστερονομικὴν αἴθουσαν.

Ὁ Μιχαλὶς ἐπήδησεν εὐθὺς ἐκ τῆς κλίνης, ἀντὶ δὲ τῆς ἐνδυμασίας, τὴν ὅποιον εἶχε χθές, εὗρε μεγαλοπρεπῆ στολήν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφόρεσεν αὐτὴν καὶ ἔθηκε εἰς τὴν κεφαλὴν του κυανοῦν ἀργυροκεντημένον κάλυμμα, μόλις ἐγνώρισεν ἑαυτόν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκρέμασεν εἰς τὴν ζώνην του τὴν σπάθην του, ἠκολούθησε τὸν ψιτακόν, ὅστις ἐπέτα πρὸ αὐτοῦ.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐπανεῖδε τὰς ἐπὶ τοῦ δένδρου μικρὰς κεφαλὰς· ὅσαι ἦσαν πρὸς αὐτὸν ἐστραμμέναι καὶ τον παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως. Ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δένδρου καὶ τον παρηκολούθησεν ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη.

Ὁ γέρων μάγος ἐκάθητο ἐντὸς αἰθούσης, ἐν τῇ μέσῃ παντὸς εἶδους ὀργάνων.

Ἐνώπιόν του, ἐπὶ τραπέζης ἐκ μαύρου λείου μαρμαροῦ, ἔκειτο χρυσὴ πινακὴ πλήρης σημείων ἀσαστραπτόντων καὶ παραδόξως περιπεπλεγμένων. Εἶπε καλὴν ἡμέραν εἰς τὸν Μιχαλὶν διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Ἀφ' οὗ δὲ τον παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ πλησίον του εἰς τὴν τράπεζαν, τῷ εἶπε·

— Χθες παρετήρησα ὅτι ἔχεις εἰς τὴν κατοχὴν σου τὸ περίφημον σπαθὶ τὸ ὅποιον λέγεταί Βερινδούρ. Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ σπαθὶ πηγαίνει εἰς ἐκείνους μόνον ποῦ ἔχουν νὰ κάμουν μεγάλα πράγματα, χθες τὴν νύκτα ἠρώτησα τὰ ἀστρα διὰ τὸ μέλλον σου· ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὴν χρυσὴν πινακίδα βλέπεις τὴν ἀπάντησιν τῶν ἀστρων, ἀλλὰ πολλὰ πράγματα μένουν ἀκόμη ἀόριστα καὶ συγκεχυμένα· βλέπω ὅτι θὰ ἀπελευθερώσῃς μίαν νεάν, ἀλλὰ μὲ μεγάλον κίνδυνον, τοῦ ὁποίου δὲν εἰμπορῶ νὰ εὗρω τὴν αἰτίαν. Ἡ βασιλοπούλα, ἡ ὁποία περιμένει σὲ διὰ νὰ

σωθῇ ἀπὸ τὰ μάγια, ὀνομάζεται Μοργάνη ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω εἰς ποῖον τόπον κατοικεῖ· θὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τὸ μάθω· θὰ ἐρωτήσω τὸν οὐρανόν· ἡ ὥρα εἶνε κατάλληλος.

Ὁ μάγος ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης χρυσὴν καθέκλαν· ἔπειτα ἔσυρε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, ὥστε ὁ ἥλιος πίπτων ἐπὶ τῆς καθέκλας νὰ τὴν περιβάλλῃ μὲ μεγάλην λάμψιν.

Βυθίσας τότε τὰς χεῖράς του εἰς τὰς ἀκτῖνας ταύτας, τὰς ἐκίνησε, τὰς συνέστρεψε ψιθυρίζων ἀκαταλήπτους λόγους· ἐπλησίαζε δὲ ὅλον ἐν περισσώτερον εἰς τὴν καθέκλαν ἕως ὅτου τὸ φῶς γινόμενον πυκνότερον ἔγινε στερεὸν καὶ ἔλαβε μορφὴν.

Ἐπὶ τῆς καθέκλας ἐφάνη μικροσκοπικὸν ὄν· ἡ κόμη του εἶχε χρῶμα φλογός, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς ἀστρα· ἐξ ὅλου δὲ τοῦ σώματός του ἐξεπέμποντο φλόγες· δὲν ἦτο δὲ τοῦτο παράδοξον, διότι τὸ μικροσκοπικὸν ἐκεῖνο ὄν παρίστανε τὸν ἥλιον· ὁ μάγος ἔλαβε τὴν μαγικὴν ράβδον του καὶ χαράξας εἰς τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ἀδάμαντος φωτεινὸν κύκλον ἀνέκραξε·

— Ἀπάντησέ μου. Ποῦ εὐρίσκεται ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη;

Ὁ ἥλιος ἔλαμψεν ἀκόμη περισσώτερον καὶ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς μελωδικῆς·

— Γνωρίζω ὅλας τὰς βασιλοπούλας, τὰς ὁποίας φωτίζουν αἱ ἀκτῖνες μου. Εἶδα πολλὰς νὰ περιπατοῦν κοντὰ εἰς ποτάμια καὶ ν' ἀκούουν τὰς ἀηδόνας· εἶδα ἄλλας ἐπάνω εἰς λευκὰ ἄλογα. Γνωρίζω τὴν κόρην τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας ποῦ ἔχει μάτια ὡσὰν ἀμύγδαλα καὶ πόδια μικρουλάκια· αἱ ἀκτῖνες μου καίουν τὰς κόρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰς κάμνουν περισσώτερον μαύρας ἀφ' ὅτι εἶνε ἄλλα τὴν βασιλοπούλα Μοργάνην δὲν τὴν γνωρίζω.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Μάγος, αὐτὸ ἀρκεῖ.

Τὸ μικροσκοπικὸν ὄν, ὠχρίασε καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸν ἀέρα, ὡς μόνον ἵχνος ἀφίνον ὅπως του φωτεινὴν ἀκτῖνα ἐπὶ τῆς καθέκλας.

— Τὸ βράδυ θὰ ἐρωτήσωμεν τὴν σελήνην· ἂν καὶ αὐτὴ δὲν εἰξεύρῃ τίποτε, δὲν θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ μάθωμε πλέον τίποτε· δὲν θάβανει παραπέρα ἡ τέχνη μου. Ὅτε ἐνύκτωσεν ὁ μάγος ἔθεσεν ἀργυρὰν καθέκλαν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀφήσας δὲ νὰ εἰσέλθῃ τὸ ἀργυρόχρουν φῶς τῆς σελήνης ἔκαμιν ὅτι καὶ τὴν πρωῒαν, ἕως ὅτου ἐπὶ τῆς καθέκλας ἐνεφανίσθη μικροσκοπικὴ γυνή· εἶχε στρογγύλον καὶ ὠχρὸν τὸ πρόσωπον καὶ ἐφαίνετο φοροῦσα ἀργυροῦν στέμμα.

Ἀφ' οὗ ἐχάραξε τὸν φωτεινὸν κύκλον, ὁ μάγος ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησίν του·

— Εἰπέ μου ποῦ εὐρίσκεται ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη.

Ἡ σελήνη ἀπεκρίθη διὰ γλυκείας φωνῆς·

— Ἐν ᾧ ταξιδεύω τὴν νύκτα τριγύρω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, βλέπω πολλὰς βασιλοπούλας· αἱ ἀκτῖνες μου πολλὰ ὠραία μέτωπα ἐχάιδευσαν εἰς τὰς μαλακὰς κλῖνας των, ἀλλὰ τὴν βασιλοπούλαν Μοργάνην δὲν τὴν γνωρίζω.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ μάγος, αὐτὸ θάβανει.

Ἡ σελήνη ὠχρίασε καὶ ἐξηφανίσθη ἀφήσασα ὀπισθὲν τῆς ἀργυρόχρουν ἀκτῖνα.

Ὁ μάγος ἦναψε μέγαν χαλκοῦν λαμπτήρα, τὸν ὅποιον ἐκρέμασεν ὑπεράνω τῆς τραπέζης.

— Δὲν ἔχω ἄλλο μέσον πλέον νὰ εὗρω ποῦ εἶνε ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη, εἶπε καθίσας εἰς τὸ ἀνάκλιτρόν καὶ παρατηρῶν τὸν λαμπτήρα συλλογισμένος.

Μόλις εἶπε τὸ ὄνομα Μοργάνη καὶ ἡ φλόξ τοῦ λαμπτήρος ἐμεγάλωσε, ἐσπινθηροβόλησε καὶ μικρὸν σῶμα ἀνεφάνη καθήμενον ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος.

— Διαιτὶ δὲν ἐρωτᾷς καὶ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος; ἠρώτησε.

— Καλὰ, σ' ἐρωτῶ· τί εἰξεύρεις λοιπόν; εἶπεν ὁ μάγος.

Τὸ φῶς ἔλαμψεν ἐκ νέου καὶ ἀπήντησε·

— Τὴν εἶδα· εἰξεύρεις ὅτι ἡμεῖς αἱ φλόγες δὲν ἀποθνήσκουμεν ποτέ· ὅταν μία ἀπὸ ἡμᾶς σβεσθῇ εἰς ἓν μέρος, μία ἄλλη ἀνάπτεται ἐπὶ ἰδίαν στιγμὴν εἰς ἄλλο. Εὐρισκόμην μὲ πολλὰς ἄλλας ἀδελφάς μου εἰς ἓνα πολυέλαιον καὶ τὴν εἶδα. Ἐπεριπατοῦσεν εἰς ἓνα κῆπον, πολὺ ὠραιότερον ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐφώτισέ ποτε ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι. Ὁ κῆπος αὐτὸς εἶνε μέσα εἰς μίαν μεγάλην, πολὺ μεγάλην αἴθουσαν καὶ τὰ ἄνθη του εἶνε ἀσημένια, μαλαματένια καὶ διαμαντένια. — Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κῆπος; ἠρώτησεν ὁ μάγος.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰ λουτρά.

— Μαμά, θὰ κάμω λουτρὸ μὲ τὰς κάλτσες μου, λέγει ὁ Μιμίκος.

— Διαιτὶ, παιδί μου;

— Νά, δίδει ἡ Φανὴ ἅμα ἐβόηκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, εἶπε ὅτι ἐκρύβωσαν τὰ πόδια της.

Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερῆς.

Οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι, ὁ Τάσος καὶ ὁ Νιόνιος, συνεφώνησαν τὸ ἀπόγευμα ποῦ θὰ παίξουν νὰ μοιρασθῶν μεταξὺ των ὅτι δώσῃ εἰς τὸν καθένα ὁ πατέρας του.

Ὅταν συννητήθησαν, ὁ Τάσος δίδει εἰς τὸν Νιόνιον ἓν μῆλον.

Ὁ δὲ Νιόνιος δίδει εἰς τὸν Τάσον ἓν ράπισμα λέγων·

— Πάρε τὸν ἓνα, ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἔδωκε δύο μπᾶτσους ποῦ δὲν τον ἀφῆσα νὰ κοιμηθῇ μὲ τὰς τρέλλας μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Ἰουνίου ε. ε.

425. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, τῆλο ἀντωνυμία
Καὶ νῆσός τὸ σύνολον καίμην ἐν Τουρκίᾳ.

Ἐστάλη ὑπὸ Θερασίου Θ. Ζωτοπούλου.

426. Λεξιγριφος.

Δυὸ μέλη ζῶου ἐν συνδέσει
Πόλιν Τουρκίας θάποτελῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίνου τῶν Δασκ.

427. Στοχειόγριφος.

Διώχνω χ καὶ βάζω μ—
εἰς σοφὸς εἰς τὴ στιγμὴ
τῆς Ἑλλάδος ὅα χαθῇ,
ἀθλητῆς ὅα γεννηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

428. Μωσαϊκόν.

Μαδρίτη, Σπάρτη, Ἀμφίσσα καὶ αἱ κλειναὶ Ἀθῆναι
αἱ Θῆβαι καὶ ἡ Λάρισα, αὐταὶ αἱ πόλεις εἶνε
ποῦ δίδουν τὰ συστατικά που πρέπει νὰ ζητήσῃς,
ὅπως ζωγράφου τόνομα ἐνδόξου ἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρίκου Κρησιῆς.

429. Αστὴρ.

Οἱ σταυροὶ νὰ ἀντικατα-
θῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως
ὥστε καθέτως νὰ ἀναγινώ-
σκειται τὸ ὄνομα ἐντόμου,
ὀριζοντίως ποτόν, καὶ δια-
γωνίως τὸ ὄνομα κράτους
τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅρος τῆς
Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Αἰώντος.

430. Γωνία.

Δ		= Πόλις Θεσσαλίας.
Ι		= Πέλαγος
Π		= Ποταμὸς Ἑλλάδος
Α		= Οἰκιστὸν ἐπιπλον
Λ		= Νῆσος Κυκλάδων
Α		= Κράτος Εὐρώπης
Σ		= Κάτοικοι νήσου Τουρκ.
Ι		= Χώρα τῆς Ἀσίας
Σ		= Κράτος Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρυστάου.

431. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον μου ἔς τὴν κεφαλὴν τὸ ἔχει ἡ γαλῇ,
τὸ δευτέρον μου μόριον ἀρνητικὸν δηλοῖ,
διὰ τὸ τρίτον ἤρω τις ἐπλευσεν εἰς Ἀσίαν,
τὸ τέταρτον εἶνε πτηνὸν κοινὸν εἰς τὴν Τουρκίαν,
τὸ πέμπτον εἶνε ἄνθρωπος ἔχων μικρὰ τὰ μέλη
τὸ ἕκτον καὶ τὸ ἑβδομον σχεδὸν πᾶς ρόμβος θέλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

432. Παλίντρον.

+	+	+	Δ	+	+	+	Ν' ἀντικατα-
+	+	+	Ι	+	+	+	σταθῶσι οἱ
+	+	+	Α	+	+	+	σταυροὶ διὰ
+	+	+	Π	+	+	+	γραμμάτων
+	+	+	Λ	+	+	+	ὥστε, νὰ ἀ-
+	+	+	Α	+	+	+	ναγινώσκων-
+	+	+	Σ	+	+	+	ται ὀριζον-
+	+	+	Ι	+	+	+	τίως ὀνόμα-
+	+	+	Σ	+	+	+	τα ζῶων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιχαήλ.

433. Ἀπροσδόκητον.

Μὲ μαύρην μελάνην πῶς εἰμπορεῖ τις νὰ γρά-
ψῃ κόκκινα γράμματα ; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ραμύλου.

434 - 435. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῶων.

1. Πολυτιμότερον πάντων ἔχομεν τὴν ψυχὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξαμένης Ἰδης.

2. Πέπων πῶτος πέφικεν ἀνευ ἀκράτου οἴνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

436 - 437. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Κῆμη διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πόρος.
2. Ἡ Θῆρα δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Τῆνος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπίρου.

438-441. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων τριῶν, πάντοτε
τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι
λέξεις :

Αἶνος, λαός, πόση, ἔλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσοῦ

442. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα φιλοσόφου.1. Ἀρχαῖος ἱστορικός συγγραφεύς. 2. Πόλις
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 3. Περιφρῆμος λυρικός ποιη-
τής. 4. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 5. Ὄρος
τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσοῦ.

443. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ, τὰ δὲ δεύ-
τερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα
ἀρχαίου ποιητοῦ.1. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἀρχαία βασι-
λισσα. 3. Περιφρῆμος ῥωμαῖος λυρικός ποιητής.
4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5. Μέρος τοῦ σώματος.
6. Ἀρχαῖος τραγικός ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

444. Ἑλλειπασύμφωνον.

ηεα-ιο-οιου-ι-α-εεαη-ω-εηαι-οι οεο-οι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολοῦδου τοῦ Ἀθηνοῦ.

445. Γρίφος.

Ο ἄγραν-ρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

Α Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Ἀπριλίου 1. ε

325. Μήκονος, (Μ, κῶνος).—326. Σύρρα-
ξις, σύνταξις.—327. Ἡ Ἰφιγένεια.—328. Τὸ
πρῶτον καλῶθιν εἶχεν ἐν ἀρχῇ 130 μῆλα. τὸ
δευτέρον 70 καὶ τὸ τρίτον 40.

329.	Φ	320	Α
	Ο		ΕΙΣ
	Ρ		ΠΑΓΟΣ
	ΑΝΕΜΩΝΗ		ΑΙΘΙΚΛΑ
	Ι		ΜΑΙΑΝΑΡΟΣ
	Γ		ΚΟΡΥΘΑΙΟΛΟΣ
	Ξ		

321. ΠΕΡΙ (ΠΕΡΙφρῆμος) 332-33. 1,
ΕΤΟΣ (ἔΤΕΤΟΣ) Πεντέλη. 2,
ΡΟΦΩ (ἀπρΟΦΩσιν) Οἶτη.—334
ΙΣΩΣ (ἀνΙΣΩΣ) —338. Τῇπροσθήκῃ τῶν γραμμάτων φ καὶ λ σχηματίζον-
ται αἱ λέξεις : σαφυλῇ, σφάλμα, φαῦλος, φλο-
γερὸς, φλοῖος.—339. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ, 1,
Χρυσός. 2. Ῥῆνος. 3. Ὀμηρος. 4. Νέρων. 5.
Ὀρτυξ. 6. Ὑμητός. 7. Φώκη. 8. Ἑλλάς. 9.
Ἴππος. 10. Ἀδάφνη. 11. Οὐς. 12. Ὑδρα.—340. ΠΑΡΟΣ, ΕΡΑΤΩ (1, ΠΕΛοπίδας. 2,
ΑΡΙστοφάνης. 3, ΡΑΔέμανθυς. 4, ΟΤρήρη. 5,
ΣΩκράτης).—341 — 343. 1, Καλαμάτα, 2,
Καρὰ καλός, 3, Σαλμανάσαρ.—344. Πρέπον
τοῖς νέοις ἡ σιγὴ.—345. Βασιλεὺς δίκαιος ἀνι-
στησι χωρὰν. ἀνὴρ δὲ παράνομος κατασκάπτει
αὐτήν.—346. Μὴ ἐπιχειρεῖς ἐπικρῖναι ἐπὶ δυνά-
μει σου δύνασαι.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

[Βιβλία διὰ οἰκονομίας καὶ παιδεία
ἐκδοθῆναι ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ
πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευ-
θὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50Βαῖτάν Ζερὰν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Κάικασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτεια.
Ἀδετον. δρ. 1,50Εἰς τὴν θάλασσαν ! Ναυτικὸν μυθιστό-
ρημα κατὰ τὸν Μέν-Ρήδ, περιπετειώδες,
θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π.
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμ-
που ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André
Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν
Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ.
Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατον
καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἀδετον δρ. 1,50Ἡ Μαρουδία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl.
Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώ-
τατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.
5. Ἀδετον. δρ. 3,50Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακου-
ζηνοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτων διὰ
παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἀδετος δρ. 1,50Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα.
Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ.
Ἀλκώ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισότη-
τος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Διμήλου Εμπα-
μέρον (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγαγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκονομικαῖς
ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-
τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἀδετος δρ. 1,20
Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτι-
κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ.
Ἀδετος δρ. δρ. 1,20Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π.
Παπαδόπουλου. Τρία τομίδες, ἡν ἑκάστη
περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα
ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι
τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρω-
πὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία
τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἀδετον ἑκαστον
τομίδιον λεπτὰ 50Ὁ Πυρεσιπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου
ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκό-
νων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χα-
ρακτήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευ-
θὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5πράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν, συναπο-
στέλλοντας τὴν παλαιάν τὴν διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.